Τὸ φύλλον λεπτὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 25.—	Ἐτησία, Φράγκα	25.—
Ἑξάμηνος	» 14.—	Ἑξάμηνος	» 14.—
Τρίμηνος	» 7,50	Τρίμηνος	» 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐφιππίου ἀρ. 33 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος | Ἐν Ἀθήναις, 12 Νοεμβρίου 1922 | Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 50

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ αὐτοκράτωρ ἔκαμ' ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ καλοσύνη, μὲ τὴν ὁποία τοῦ εἶχε μιλήσει ὁ αὐτοκράτωρ, ἔδωσε θάρρος στὸ Φρέδο· συλλογίστηκε ξαφνικὰ τὴν κασσετίνα καὶ τόλμησε νὰ παρακαλέσῃ:

—Μεγαλειότατε, ἀφοῦ ἀναγνωρίζετε ὅτι χτὲς ἔκαμα μιὰ καλὴ πρᾶξη, θάχετε τὴν καλοσύνη νὰ μὲ συγχωρήσετε...

Ὁ Ναπολέων Γ' χαμογέλασε ἀγαθώτατα.

—Σοῦ συγχωρῶ τὸ ὅτι ἤσουν μέλος τῆς Μαύρης Μάσκας, εἶπε. Καὶ βέβαια, σὲ συγχωρῶ... Ἐδόλγω μάλιστα τὴ σύμπτωση, ποὺ σ' ἔφερε στὴν ἀστονομία μαζὶ μὲ τὴν ἀξιότιμη αὐτὴ συμμορία.

—Λοιπόν, εἶπε ὁ Φρέδος μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, ξέρετε πὼς δὲν εἶμαι κλέφτης... Δὲν ἔφταιγα ἐγώ, σᾶς τ' ὁρκίζομαι... Μὲ παρέσυραν!

«Αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα...» (Σελ. 386, στ. α'.)

Ὁ αὐτοκράτωρ χτύπησε φιλικὰ τὰ μάγουλα τοῦ παιδιοῦ.

—Ὄχι, δὲν εἶσαι κλέφτης... μὰ λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃς.

Ὕστερα, ἀφοῦ σκέφθηκε μιὰ στιγμή, ρώτησε:

—Τώρα τί θὰ κάμῃς;

—Δὲν ξέρω τίποτα, ἀπάντησε ὁ Φρέδος... Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι θέλω νὰ μείνω τίμιος ἄνθρωπος, καθὼς τὸ θέλει κι' ἡ κοιμένη ἡ μητέρα μου.

—Πολὺ καλὰ σκέφθηκες, φίλε μου, καὶ θὰ σὲ βοηθήσω... Θέλεις νὰ γίνῃς στρατιώτης;

—Ναί! ναί! ἔκαμε ὁ Φρέδος πηδώντας ἀπ' τὴ χαρά του καὶ λησμονώντας μπρὸς σὲ ποιὸν βρισκόταν... Ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ γίνω στρατιώτης!

—Πολὺ καλά, ἀλλὰ εἶσαι μικρὸς ἀκόμη γιὰ νὰ γίνῃς στρατιώτης. Θὰ διατάξω νὰ σὲ γράψουν στὸ σῶμα τῶν Παιδιῶν τοῦ στρατοῦ. Θὰ μπῇς ἀπὸ αὔριο, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ μείνῃς στὴν ἐπίδραση τῶν παλιῶν σου συντρόφων.

Ὁ κ. Κλωντ μπῆκε στὴ μέση.

—Μεγαλειότατε, γιὰ τὴν ὥρα εἶν' ὅλοι φυλακισμένοι καὶ δὲ θὰ ὀγοῦνε γρήγορα.

—Οὔτε ὁ Φιδές; ρώτησε ὁ Φρέδος. Κι' ὅμως αὐτὸς μὲ βοήθησε ν' ἀνακαλέψω τὴ συνομωσία τῶν καρμπονάρων.

Ὁ Ναπολέων Γ' χαμογέλασε καὶ πάλι. Πῆγε ἀπ' τὸ γραφεῖο, εἶπε στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας:

—Κύριε Κλωντ, φροντίστε γι' αὐτὸ τὸ παιδί... Σᾶς ἀναθέτω νὰ τὸ ἀντιμετωπίσετε ὅπως τοῦ ἀξίζει. Στείλτε τὸ αὔριο στὸ Σαίντ Ἀρνὼ γιὰ νὰ τὸ γράψουν στὰ Παιδιὰ τοῦ στρατοῦ.

Ὕστερα, γυρίζοντας πάλι στὸ Φρέδο, ὁ αὐτοκράτωρ εἶπε:

—Θὰ ξαναϊδωθοῦμε, μικρέ. Ἐργάζου, γίνου καλὸς στρατιώτης κι' ἔχε πεποίθηση πὼς δὲ θὰ ξεχάσω τὸ παιδί, ποὺ ἔσωσε τὴ ζωὴ δύο αὐτοκρατόρων.

Καὶ ἔφυγε.

* * *

Τὸ παιδὶ ἦταν τόσο σαστισμένο ἀπ' ὅλ' αὐτά, ὥστε δὲν κατάλαβε ἀμέσως πὼς ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε φύγει.

Ὅταν σήκωσε τὰ μάτια κι' εἶδε πὼς ἦταν μόνος μὲ τὸν κ. Κλωντ, ποὺ τὸν κοιτοῦσε χαμογελῶντας, φώναξε μ' ἀπελπισία:

—Κι' ἡ κασσετίνα;.. Δὲν τοῦ εἶπα γιὰ τὴν κασσετίνα!

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι.

—Εὐτυχῶς! τοῦ εἶπε.

Κι' ἐπειδὴ ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν τὸν κοίταζε χωρὶς νὰ νοιώθῃ τί ἤθελε νὰ πῇ, τοῦ ἐξηγήθηκε.

—Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ξέρει, τοῦ εἶπε ὁ κ. Κλώντ, πὼς τοῦ ἔκλεψες τὴν κασσετίνα ἀπ' τὸ γραφεῖο του... Ἔκρινα περιττὸ νὰ τοῦ πῶ αὐτὴ τὴν πρᾶξη σου, ποὺ ἴσως θάλλαζε ὅλες τὶς καλές του διαθέσεις γιὰ σένα.

—Ὥστε λοιπόν, φώναξε ἀπελπισμένο τὸ παιδί, ὁ Λουκιανὸς Μεσονύχτης δὲ θὰ πάρει τὴν περιουσία του καὶ τ' ὄνομά του;

Ὁ κ. Κλωντ σηκώθηκε, πῆγε κι' ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου καὶ ἔβγαλε τὴν κασσετίνα.

—Νά τη! τοῦ εἶπε.

Καθὼς εἶδε αὐτὸ τὸ κουτί, ποὺ τόσο καιρὸ τὸ ζητοῦσε καὶ τὸ κυνηγοῦσε, ὁ Φρέδος κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴ χαρά του.

Ἄπλωνε κιόλας τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν

«—Κυρία, θέλησα νὰ σᾶς φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ παιδί σας...» (Σελ. 394, στ. δ'.)

πάρη, ὅταν ὁ κ. Κλώντ τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ρώτησε:

—Κι' ἂν στὴ δώσω, τί θὰ τὴν κάμεις;

—Θὰ τὴν πάω στὸ φίλο μου τὸν Ἰουλιανό, ἀπάντησε τὸ παιδί.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ὄχι! εἶπε... μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲ θὰ κάμεις τίποτε... Ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

—Βεβαιότατα, κύριε Κλώντ!

—Ἔ, λοιπὸν ἄφησε ν' ἀναλάβω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση... Θὰ δώσω στὸν αὐτοκράτορα τὴ διαθήκη τῆς Σάντα-Λεόνα καὶ θὰ τοῦ πῶ πὼς ἦταν μαζί μὲ τὰ χαρτιὰ ποὺ βρέθηκαν στὸ σπίτι τοῦ καρμπονάρου Δισδερή... Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν θὰ μάθει τὴν κλοπὴ τῆς κασσετίνας, μὰ θὰ διαβάσει τὴν διαθήκη. Δὲν ἔχω ἀμφιβολία, πὼς μόλις τὴ διαβάσῃ, θὰ μοῦ ἀναθέσει νὰ δρῶ τὸν Ἰουλιανὸ καὶ νὰ τοῦ δώσω τὴν κληρονομιά του καὶ τ' ὄνομά του.

Ἡ πρόταση αὐτὴ ἦταν πολὺ εὐνοϊκή κι' ὁ Φρέδος τὴ δέχτηκε ἀμέσως.

Χάρη στὴ βοήθεια τοῦ καλοῦ ἀστυνόμου, ὅλα θὰ ἐταχτοποιοῦντο θαυμάσια κι' ὁ γιὸς τοῦ Δορμπὰν θὰ κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσή του, χωρὶς νὰ κακκινίζῃ γιὰ τὴν κλοπή, ποὺ εἶχε κάμει.

Εὐχαρίστησε θερμὰ τὸν ἀστυνομικό, μ' αὐτὸς τὸν ἔκοψε ἀπότομα.

—Περιττὸ νὰ μ' εὐχαριστῆς, μικρέ, ταῦ εἶπε. Χωρὶς ἐσένα, χωρὶς τὴν ἐολογημένη κασσετίνα σου, θὰ ἔχανα τὴν ὑπόθεση τῶν καρμπονάρων, ὁ Βερεζόφσκη ἴσως θὰ εἶχε πετύχει τὸ σκοπό του κι' ὡρισμένως τότε δὲν θὰ μ' ἔβλεπες καθισμένο σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο. Ὥστε, ἐγὼ μᾶλλον πρέπει νὰ σ' εὐγνωμονῶ.

Ὁ κ. Κλὼντ ἔλεγε ἀλήθεια.

Ἡ ἀπόπειρα τοῦ δόσους τῆς Βουλώνης, ποὺ εἶχε προληφθῆ ἀπ' τὸ παιδὶ αὐτό, ἐξασφάλιζε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας. Ὅλοι, στ' ἀνάκτορα, ἐπαινοῦσαν τὴν ἐπιτηδειότητα, μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἐνεργήσει.

Ἐμεῖς ποὺ τὰ ξέρουμε ὅλα, ξέρουμε καὶ πὼς ὁ κ. Κλὼντ δὲν τὰ εἶχε προβλέψει ἔτσι τὰ πράγματα ἡ τύχη ὅμως τὸν εὐνόησε.

Ἡ θέση του στερεώθηκε μὲ μιᾶς κι' ὁ κ. Κλὼντ εἶχε γίνει ὁ εὐνοούμενος τοῦ αὐτοκράτορος. Καθένας λοιπὸν μαντεύει μὲ πόση προθυμία θὰ ἐκτελοῦσε τὶς διαταγὲς ποὺ τοῦδωσε ὁ αὐτοκράτωρ γιὰ τὸ Φρέδο.

Ἄλλωστε, ἔξω ἀπὸ κάθε προσωπικὸ ὑπολογισμό, αἰσθανόταν μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ ἤξερε τὴν πολυτάραχη καὶ περιπετειώδη ἱστορία του.

Μὲ τὴ βαθειὰ συνήθεια ποὺ εἶχε νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, εἶχε μαντεύσει τὴν εἰλικρινῆ καὶ γενναία φύση τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ποὺ μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ σ' ὅλες τὶς κακὲς συμβουλές, στὰ κακὰ παραδείγματα καὶ νὰ μείνῃ τίμιο, ἀνάμεσα σὲ κλέφτες καὶ κακοῦργους.

Τὸν κράτησε πολλὴν ὥρα ἀκόμη στὸ γραφεῖο του, τὸν ρώτησε λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωή του, τὴ μητέρα του καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀπάντησε στὸ βίο του.

Κι' ὅταν ὁ Φρέδος σηκώθηκε λέγοντάς του ὅτι θὰ πήγαινε σπίτι του γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴ μητέρα του καὶ νὰ τῆς πῇ ὅτι οἱ λόγοι της εἶχαν πιὰ τελειώσει, ἀφοῦ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θ' ἀκολουθοῦσε τὸ στρατιωτικὸ στάδιο, ὁ κ. Κλὼντ τοῦ εἶπε:

—Μικρέ μου φίλε, θέρθω καὶ 'γὼ μαζί σου... θέλω νὰ διηγηθῶ στὴ μητέρα σου ἐγὼ ὁ ἴδιος τὶς ὑπηρεσίες ποὺ μᾶς πρόσφερες καὶ τὸ ἐνδιαφέρο ποὺ ἔχει γιὰ σένα ὁ αὐτοκράτωρ... Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ ἐπίσκεψή μου δὲν θὰ τὴν δυσαρεστήσει.

Ἀκούοντας αὐτὴ τὴν πρόταση, ὁ γιὸς τοῦ Δορμπὰν ἔγεινε τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του.

—Ἀχ! τί καλὸς ποὺ εἶστε, κύριε Κλώντ! εἶπε. Καὶ βέβαια θὰ εὐχαριστηθῆ ὅταν μάθῃ ἀπ' τὸ δικό σας στόμα ὅτι εἶμαι τίμιο παιδί... Εἶμαι βέβαιος πὼς αὐτὸ θὰ τὴ γιατρέψει... Πᾶμε γρήγορα, κύριε Κλώντ!

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας χαμογέλασε γιὰ τὴν ἀνυπομονησία αὐτὴ καὶ βγῆκε μαζὶ μὲ τὸ παιδὶ ἀπ' τὸν Κεραμεικό.

Ὅταν ἔβγαιναν, ὅλοι, φιθόριζαν καθὼς τοὺς ἔβλεπαν:

—Αὐτὸς εἶναι! κι' ἔδειχναν τὸ Φρέδο. Αὐτὸς εἰδοποίησε τὸν ὑπασπιστή!

Στὴν πόρτα τοὺς περίμενε τὸ κουπὲ τοῦ κ. Κλώντ.

Κάθησαν μέσα μαζὶ κι' ὁ ἀστυνόμος ἔδωσε τὴ διεύθυνση τῆς ὁδοῦ Κοντρεσκάρπ.

Ὕστερ' ἀπὸνα τέταρτο, εἶχαν φτάσει στὸ σπίτι τῆς χήρας Δορμπάν.

Ὁ Φρέδος ὥρμησε στὸ δωμάτιο.

—Μητέρα! μητέρα! φώναξε... ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας ἔρχεται νὰ σὲ ἰδῆ... Ν' ἀκούσῃς καλὰ τί θὰ σοῦ πῇ καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι ὁ Φρέδος δὲν σοῦ εἶπε ψέμματα πὼς εἶναι ἄξιο παιδί σου.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔδωσαν στὴ μητέρα τὴ δύναμη νὰ μισοσηκωθῆ στὸ προσκέφαλό της καὶ νὰ ρίξῃ γύρω της ἕνα βλέμμα ἐλπίδας.

Ὁ κ. Κλὼντ πλησίασε τὸ κρεββάτι καὶ τῆς εἶπε σοβαρά, ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὸ κεφάλι τοῦ Φρέδου:

—Κυρία, θέλησα νὰ σᾶς φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ παιδί σας, ποὺ εἶναι τίμιο καὶ γενναῖο. Ἔχτες, ἔσωσε,—δὲ σᾶς λέω ὑπερβολή,—τὴ ζωὴ τοῦ αὐτοκράτορος.

Τὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς ἄρρωστης κοκκινίζαν, ξαναρχόταν στὴ ζωή.

—Ἀ! ἔκαμε μὲ συγκίνηση· τὸ ἔξερα ἐγὼ πὼς ὁ Φρέδος δὲν ἦταν ἔνοχος τὸν λέγανε.

Κι' ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της, ὅπου ἔπεσε τὸ παιδί.

Ἡ γειτόνισσα ἔβλεπε σοσταμένη τὴν τρυφερὴ αὐτὴ σκηνή.

Μ' ἀπορία ἄκουγε τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόσωπο, νὰ χαρακτηρίζῃ ὡς ἥρωα τὸ παιδί ποὺ, λίγες μέρες πρίν, εἶχαν φυλακίσει.

Δὲν ἦταν ὅμως κακὴ γυναίκα καὶ δὲ ζήτησε τὴν ἐξήγηση τοῦ δυσκολου αὐτοῦ προβλήματος, ἀλλὰ συμμερίστηκε τὴ χαρὰ τῆς καϊμένης τῆς μητέρας.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε, ἤρθε καὶ σένα ἡ σειρά σου νὰ χαρῆς.

Ὁ κ. Κλὼντ, βλέποντας πὼς ἡ ἄρρωστη ξανάβρισκε εἰς δυνάμεις τῆς, ἐξακολούθησε τὴ θαυμάσια θεραπευτική του καὶ τῆς διηγήθηκε τὰ κατορθώματα τοῦ παιδιοῦ της. Ἤξερε πὼς γιὰ μιὰ μητέρα, δὲν ὑπῆρχε καλύτερο γιατρικό.

Τελειώνοντας, τῆς εἶπε καὶ τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε κάμει στὸ Φρέδο ὁ αὐτοκράτωρ.

—Ναί, μητέρα, φώναξε τὸ παιδὶ ἀπὸ αὔριο θὰ γραφτῶ στὰ «παιδιὰ τοῦ στρατοῦ» τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς... θὰ γίνω στρατιώτης καὶ δὲ θὰχεις πιὰ ἀνησυχίες γιὰ τὸ μέλλον μου.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ ἀποστολή του, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Πρὶν βγῆ ὅμως, ἄφησε κάτι τι πάνω στὸ κομοδίνο καὶ εἶπε στὸ Φρέδο μὲ λεπτότητα καὶ πνεῦμα:

—Φρέδο! μοῦ ἔδωσες τὸ πορτοφόλι ποὺ σοῦ ζήτησα. Εἶναι φρονιμὸ νὰ σοῦ δώσω κι' ἐγὼ ἕν' ἀνταλλάγμα... Πάρ' το: ἔχει τρία χιλιάρικα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορέσεις νὰ κάμῃς τὴ θεραπεία τῆς μητέρας σου.

Ἦταν πάρα πολύ. Ὁ Φρέδος δὲν κρατήθηκε πιά. Πήδησε στὸ λαιμὸ τοῦ κ. Κλὼντ καὶ τὸν ἀφίλησε στὰ δυὸ μάγουλα.

Ὅταν ἔβγαινε, τοῦ φώναξε:

—Κύριε Κλώντ! Κύριε Κλώντ! μὴ λησμονήσετε τὰ χαρτιὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ.

—Σοῦ ἔδωσα ὑπόσχεση! ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς χαμογελώντας, καὶ θὰ ἰδῆς πὼς δὲν εἶσαι ὁ μόνος ποὺ ξέρει νὰ κρατῆ τὶς ὑποσχέσεις του.

(Ἑπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤΗ ΔΕΝΔΡΟΣΤΟΙΧΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ Κυριακὴ ποὺ ἦταν ὡραῖος καιρός, βγήκα τὸ πρωΐ νὰ πάρω λίγη λιακάτα στὴ Δενδροστοιχία. Εἶναι παλιὰ ἀθηναϊκὴ συνήθεια: ὅταν ἡ Κυριακὴ ἔχῃ ἥλιο, οἱ Ἀθηναῖοι πηγαίνουν νὰ τὸν χαροῦν στὴ λευφόρο Ἀμαλίας, προχωρώντας ὡς τὸ Ζάππειο καὶ κάποτε κάνοντας τὸ γύρο τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου. Καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Γεωργίου Α', ὅταν ἡ Β. οἰκογένεια κατοικοῦσε στὰ παλιὰ Ἀνάκτορα καὶ τὴν Κυριακή, στὴν ἀλλαγή τῆς Φρουρᾶς, ἡ στρατιωτικὴ μπάντα ἔπαιζε τρία μεγάλα κομμάτια στὴν πλατεῖα. Ἡ μουσικὴ ἦταν ἡ πρόφαση τῆς συγκέντρωσης σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Λίγοι ὅμως στεκόνταν στὴν πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων, γιὰ νὰ κοιτάξουν *Φάουστ* καὶ *Τροβατόρε*. Οἱ περισσότεροι ἐξακολουθοῦσαν τὸν περίπατό τους στὴ Δενδροστοιχία, ἀφοῦ περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα κι' ἔβλεπαν ἁπλῶς τὸ θέαμα. Κι' ἀπὸ τότε, ἡ συνήθεια τοῦ πρωϊνοῦ αὐτοῦ κοριακάτικοπερπάτου, φθινοπωρινοῦ, χειμωνάτικου, ἀνοιξιάτικου,—διατηρήθηκε καὶ μετὰ τὴν καταργηση τοῦ ἐθίμου τῆς ἀλλαγῆς τῆς Φρουρᾶς μὲ μουσική, καὶ μετὰ τὸ θανατο ἀκόμα τοῦ Γεωργίου Α' ὅταν καταργήθηκαν σχεδὸν καὶ τὰ παλιὰ Ἀνάκτορα.

Νὰ πῶ ὅτι διατηρεῖται κι' ὅς σήμερα; Αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα!... Ἐνόμιζα πὼς στὴ Δενδροστοιχία, τ' ὡραῖο πρωΐ τῆς Κυριακῆς, θὰ ἔβλεπα τὸν κόσμο τὸ παλιό. Ἀλλὰ τίποτα. Σχεδὸν ἐρημιά. Ἀραιὰ καὶ πολὺ φαινόταν κανένας κομψὸς περιπατητής. Οἱ περισσότεροι ἦταν διαβάτες. Καὶ λογῆς-λογῆς κόσμος: Κορίτσια ποὺ πήγαιναν τρεχάτα στὴ δουλειά τους, ὄχι βέβαια μὲ μεγάλη τουαλέτα. Κυρίες μὲ φώνια στὰ χέρια, ποὺ περίμεναν τὸ τράμ. Πρόσφυγες σκεπτικοὶ μὲ σκονισμένα ροῦχα. Καὶ προσφυγόπουλα περίλυπα καὶ ξυπόλυτα. Κάπου-κάπου καὶ κανένα καρροτσάκι μὲ μωρὸ ποὺ τὸ ἔσερνε ἡ ντάντά. Μέσα σ' αὐτὸ τὸν ποικίλο κόσμο τῶν διαβατῶν, οἱ ἀραιοὶ περιπατητές, οἱ κομψοί, οἱ λουσαρισμένοι, οἱ ἀμέριμνοι, κύριοι ἢ κυρίες, νέοι ἢ κορίτσια, ποὺ βγῆκαν ὅπως τὸν παλιὸ καιρὸ νὰ πάρουν λίγο ἥλιο στὴν Δενδροστοιχία, μοῦ φαινόνταν—πῶς νὰ σᾶς πῶ;—σὰν ἐρείπια, σὰν λείψανα ἑνὸς ὡραίου κι' εὐτυχισμένου παρελθόντος. Κι' ὡς γιὰ ναυάζηση μάλιστα τὴ μελαγχολία μου, ς' αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση, περνοῦ τε τὴν ὥρα ἐκεῖνη μιὰ μεγάλη στρατιωτικὴ κηδεία. Καὶ στὴν ἴδια ἐκείνη θέση, ποὺ ἀκούγαμε ἄλλοτε, τὴν ἴδια ὥρα, *Φάουστ* ἢ *Τροβατόρε*, ἡ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς, ἀργοκίνητη μπροστά, ἔπαιζε ἕνα πένθιμο ἐμβατήριο. Sic transit gloria mundi! *Ἔτσι περνᾶ ἡ δόξα τοῦ κόσμου* καὶ... τῆς Δενδροστοιχίας!

Γιατί τάχα αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψη; Εἶναι ἁπλούστατα ἕνα σύμπτωμα τοῦ γενικοῦ «χαλάσματος» ποὺ ἔπαθε τώρα-δύστερα ἡ πόλη μας. Ὅπου νὰ πᾷ ὁ Ἀθηναῖος, πουθενὰ δὲν «βρίσκεται» πιά, πουθενὰ δὲν τὴν ἀναγνωρίζει. Ἐγκαταλείφθηκαν συνήθειες παλιές, πιάσθηκαν καινούργιες καί, τὸ χειρότερο, ἐπικράτησε ἡ ἀνωμαλία κι' ἡ ἀταξία. Πολὺ φυσικό! Τί γίνεται ς' ἕνα σπίτι, ὅταν καίγονται ἢ γκρεμίζουνται μερικὰ δωμάτια κι' ὅλοι οἱ ἔνοικοι σωρεύουνται ς' ἐκεῖνα ποὺ ἔμειναν; Ἀταξία κι' ἀνωμαλία Κρεβάτια καὶ στὴ σάλα καὶ στὴν τραπεζαρία, καὶ στοὺς διαδρόμους, καὶ παντοῦ. Ἕνα τέτοιο ἔπαθε κι' ἡ δύστυχη Ἑλλάδα. Στὸ μεγάλο της σπίτι γκρεμίστηκαν ἢ κάψαν τὰ μισὰ δωμάτια κι' οἱ κάτοικοί τους σωρεύθηκαν στὰ ἐπίλοιπα. Κι' οἱ περισσότεροι στὴ μεγάλη σάλα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, δηλαδὴ στὴν πρωτεύουσα. Ποῦ νὰ χωρέσουν! Τρώπωσαν ὅπου βρῆκαν κι' ὅπου μπόρεσαν, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἐγέμισαν τὰ διαθέσιμα σπίτια καὶ τὰ ξενοδοχεῖα: σὲ αὐλόγυρους ἐκκλησιῶν, σὲ σχολεῖα, σὲ δημόσια καταστήματα, σὲ μαγαζιά, σὲ καφενεῖα, σὲ θέατρα καὶ ὅπως σᾶς ἔλεγα καὶ τὴν ἄλλη φορά, ἀκόμα καὶ σὲ τελειωτα σπίτια, σὲ *γιαπιά!* Τὸ Ζάππειο εἶναι γεμάτο πρόσφυγες. Τὸ Δημοτικὸ Θέατρο τὸ ἴδιο. Φαντασθῆτε ὅτι σὲ κάθε θεωρεῖο εἶναι ἐγκαταστημένη ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια πρόσφύγων. Καὶ περισσότερους ἀπὸ ὀκτακόσιους στεγάζει τὸ μεγάλο κτίριο, ποὺ ἦταν προορισμένο γιὰ παραστάσεις καὶ συναυλίες. Ἡ σάλα τοῦ σπιτιοῦ ἔγινε κρεββατοκάμαρα. Ἀλλὰ τί ἄλλο μποροῦσε νὰ γίνῃ πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ στεγασθοῦν, πρὶν φθάσῃ ὁ δριμὺς χειμώνας, τόσες χιλιάδες δυστυχισμένων μας ἀδελφῶν, ποὺ ἤλθαν ἐδῶ γυρεύοντας ἄσυλο, γυμνοί, πτωχοί, ξεκληρισμένοι, μὲ τὸ φάντασμα τοῦ Χάρου ἀκόμα στὰ μάτια τους, μὲ τὴν τρόμο τοῦ τούρκικου λεπιδιοῦ...

Ἔτσι ἀναστατώθηκε ἡ ζωὴ στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν μπορεῖ πιὰ κανεὶς νὰ πᾷ ὅπου πήγαινε ἤ, κι' ἂν πᾷ, δὲν μπορεῖ νὰ δρῆ ἡσυχία κι' εὐχαριστηση. Γιατί δὲν εἶναι, βλέπετε, μόνο ἡ στεναχώρια, ἡ πολυκοσμία, ὁ συνωστισμός, ἡ ἔλλειψη θέσης στὸ τράμ, στὸ σιδηρόδρομο, στὸ ἑστιατόριο, ἡ ἔλλειψη τροφίμων στὴν Ἀγορά, ἡ δυσκολία ποὺ δοκιμάζει κανεὶς νὰγοράσῃ τὸ καθημερινό του ψωμί. Εἶναι προπάντων ἡ θλίψη ὁ σπαραγμὸς ποὺ γεννᾶ αὐτὸ τὸ θέαμα, αὐτὴ ἡ κατάσταση. Μὲ τί δρεξῆ νὰ φᾶτε, νὰ ντυθῆτε, νὰ πᾶτε περίπατο, νὰ διασκεδάσετε, νὰ ζήσετε τελοσπάντων ὅπως ἐζούσατε, τὴ στιγμὴ ποὺ βλέπετε τόσους ἀνθρώπους ἐγκαταστημένους πρόχειρα, ἄθλια, σὲ μεσοτελειωμένα δωμάτια γιαπιῶν, σχεδὸν τὸ δρόμο,—καὶ συλλογίζεσθε πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ἐκεῖ-πέρα τὸ σπίτι τους, τὸ παλάτι τους ἴσως, ποὺ δὲν τὸ ἔχουν πιά, εἶχαν τὴν εὐτυχία τους ποὺ πολλοὶ τὴν ἔχασαν ἴσως γιὰ πάντα;.. Ἀδύνατο! Κι' ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ διασκεδάζουν, γελοῦν τὸν ἑαυτό τους. Δὲν μποροῦν νὰ κοιμίσουν στὴν φοχή τους τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀγωνία...

Κι' ἡ δική σας ζωή, ἡ μαθητική, ἄλλαξε. Ἔδωσαν τὰ σχολεῖα σας στοὺς ἀστέγους καὶ σεῖς κάνετε τὰ μαθήματά σας στὶς ἐκκλησιές. Ὅπως ἔγραφε κάποιος μικρός μας φίλος στὴ Διάπλασι, ἡ περιπέτεια αὐτὴ σᾶς θυμίζει τὸ «Κρυφὸ Σχολειὸ» τῆς Τουρκοκρατίας, ποὺ τὸ ξέρετε ἀπὸ τὴν Ἱστορία. Ἔτσι καὶ τότε τὰ ἑλληνόπουλα μάθαιναν «τὰ γράμματα, τὰ καλὰ σπουδάμματα, τοῦ Θεοῦ τὰ πράμματα» στὶς ἐκκλησιές. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἐκεῖνα τότε ἦταν ὑποχρεωμένα νὰ πηγαίνουν τὴ νύχτα, κρυφά, φοβισμένα - γιατί ὁ Τοῦρκος δὲν ἄφινε, - καὶ γι' αὐτὸ παρακαλοῦσαν τὸ «λαμπρὸ φεγγαράκι» νὰ τὰ φωτίζῃ νὰ περπατοῦν... Σεῖς τουλάχιστο πηγαίνετε φανερά, ἄφοβα, ἡμέρα, πρωΐ ἢ ἀπόγεμα. Ἀντὶ τοῦ παπᾶ τῆς Τουρκοκρατίας,—ποὺ πόσα γράμματα ἤξερε κι' αὐτὸς ὁ καϊμένος;—ἔχετε τὸν καλό σας δάσκαλο, τὸν σοφό σας καθηγητή. Κι' ἂν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ λείπουν τὰ θρανία καὶ κάθεστε ὁπλῶς σὲ καρέκλες, ἔμαθα πὼς χρησιμοποιεῖτε γιὰ γραφεῖο... τὴν πλάτη τοῦ μπροστινοῦ σας. Πάλι καλά! Μὴν ξεχνᾶτε τὸ γαλλικὸ ρητό: à la guerre comme à la guerre. (στὸν πόλεμο σὰν στὸν πόλεμο.) Καὶ προπάντων μὴν ξεχνᾶτε γιὰ ποιὸ σκοπὸ σᾶς ἐπιβάλλεται ἡ θυσία, πὼς γράμματα μαθαίνει κανεὶς παντοῦ, φτάνει νὰ θέλῃ, καὶπὼς, τίποτα δὲν διαρκεῖ αἰώνιως. Θὰ περάσῃ κι' αὐτὴ ἡ μεγάλη, ἡ δεινὴ περιπέτεια. Κι' ἐκεῖ ποὺ εἴσθε καθημέρα στὴν ἐκκλησιά, παρακαλεῖτε τὸν Θεὸ νὰ περάσῃ μὲ τὸν πιὸ ποθητὸ κι' εὐτυχισμένο γιὰ τὸ Ἔθνος μας τρόπο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

Κάλλιο μάλλινα μεταξὶ
Παρὰ μ' ἀταξία μεταξί,

* *

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΒ'. (Συνέχεια)

Εἶναι ἑπλωμένος κατὰ γῆς, χτυπημένος μ' ἕνα λοστὸ καὶ τὸ φῶς τοῦ γραφείου στέλνει μιὰ χλωμὴ λάμψη στὸ ἀναίσθητο πρόσωπό του.

—Εἶσαι πληγωμένος, πατέρα; τοῦ λέγει μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία.

Ὁ Κουτοριὲ ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ λέγει μ' ἀδύνατη φωνή:

—Εἶμαι καλύτερα τώρα ποὺ σὲ βλέπω ἐδῶ, Νοσοῦλα μου.

—Ἕνα γιατρό! φώναξε ἡ Διονυσία.

Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως ἔφταν κι' ὁ γιατρός. Ἐξέτασε τὸν πληγωμένο καὶ εἶπε νὰ τὸν μεταφέρουν μέσα στὸ γραφεῖο.

Ἡ Διονυσία βοηθοῦσε τοὺς συντρόφους νὰ σηκώσουν τὸν πατέρα της, ὅταν ἄκουσε νὰ λέγουν πίσω της:

— Πάντα οἱ πιὸ καλοὶ πληρώνουν γιὰ τοὺς ἄλλους.

—Μὰ τί ἤθελε ὁ ἐδλογημένος νὰ ἐμποδίση νὰ κόψουν τὰ σχοινιά!

—Ἦσαν ἄνθρωποι κάτω στὸ πηγάδι, εἶπε ἕνας ἄλλος.

—Ὅταν εἶναι ἀπεργία, ἀποκρίθηκε ὁ δεύτερος, δὲ χωρεῖ ἔλεος.

Καὶ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Λάνς, ὅπως σ' ὅλα τὰ ἀνθρακωρυχεῖα, ὅπως σὲ κάθε πόλη, σὲ κάθε κοινωνία, ὅπως σ' ὅλο τὸν κόσμο... ὑπῆρχαν δυὸ εἰδῶν ἄνθρωποι: οἱ καλοὶ καὶ οἱ κακοί!

Τὴν ὥρα ποὺ χάραζε, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, καὶ ὁ Κουτοριέ, ἀκουμπώντας στὸ χέρι τοῦ κ. Μπεκκάρ, ἀνέβαινε σ' ἀμάξι τοῦ νοσοκομείου γιὰ νὰ γυρίση σπίτι του, εἶδε μιὰ μακρὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα στὸ μέρος ποὺ εἶχε πέση χτυπημένος.

Χαμογέλασε ὁ καλὸς ἐργάτης καὶ εἶπε δυνατὰ στοὺς συντρόφους του:

—Δὲν τὸ λοιποῦμαι καθόλου, φθάνει νἆναι τὸ τελευταῖο ποὺ χύνεται.

Ἀλλοίμονο! ἡ ἀπεργία μόλις ἄρχιζε! Ἡ πληγὴ τοῦ Κουτοριὲ ὅμως δὲν ἦταν ἐπικίνδυνη.

—Δὲν θὰ εἶναι τίποτα τὸ σοβαρό, εἶπε ὁ γιατρὸς στὴ Διονυσία. Ὁ λοστὸς ἔκαμε μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸ χέρι του, ἀλλὰ θὰ τὴν περιποιηθοῦμε καὶ οὔτε σημάδι δὲν θὰ μείνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΓ'

Οἱ φαμφαρόνοι φοβερίζουν τοὺς δειλοὺς

Ὅταν οἱ ἀπεργοὶ εἶδαν τὸ αἷμα ἑνὸς συντρόφου των νὰ τρέχη, ἄρχισαν νὰ φιλονικοῦν ἀκόμη περισσότερο. Ἄλλοι ἔπαιρνον τὸ μέρος τοῦ πληγωμένου, καὶ ἄλλοι τὰ εἶχαν μὲ τὴν Ἀπειρία καὶ τ' ἀφεντικά.

Λίγο ἔλειψε νὰ χτυπήσουν καὶ τὸν κ. Μπεκκάρ, ἂν δὲν ἦσαν οἱ ὑπάλληλοί του νὰ τὸν ὑπερασπισθοῦν.

Κανεὶς πιὰ δὲν εἶχε ἐξουσία στὸ προσωπικό. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐργάτες, τόσο ἥσυχοι ὡς τώρα, εἶχαν ξεσηκωθῆ μὲ τὰ λόγια τῶν ξένων ταραχοποιῶν καὶ τῶν ὀκνηρῶν. Καὶ παράξενο, ὁ κ. Μπεκκὰρ ζητοῦσε τοὺς ἐργάτες του καὶ δὲν τοὺς εὕρισκε. Ὅλο ξένα πρόσωπα, ἄγνωστα, ὄχι μόνο στὸ μεταλλεῖο, ἀλλὰ σ' ὅλο τὸν τόπο ἀκόμη. Μερικοὶ δειλοὶ τοὺς ἀκολουθοῦσαν πάντα, ἀλλὰ ὄχι μ' ἐνθουσιασμό, σὰν ἀγγαρία.

Σὲ λιγάκι ὅμως ὕστερα ἀπὸ τὶς φοβέρες, τὶς βρισιὲς καὶ τὰ χτυπήματα, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ ἔχθρα ἀναμεταξύ τους, χτυπήθηκαν μὲ λύσσα ὅπως καὶ στὸ Κουριέρ.

«Ὁ στρατὸς ἀναγκάστηκε νὰ κάμη ἐπέλαση...» [Σελ. 397, στ. 6']

Ἡ Λέα ποὺ εἶχε μείνη πλάϊ στὴ Διονυσία, ἔβλεπε μὲ λύπη νὰ βάζουν τὸν πληγωμένο πατέρα της σ' ἀμάξι, ὅταν πλάϊ της ἡ Τρουσὲτ τόλμησε νὰ πῆ.

—Καλὰ νὰ πάθη. Τοῦ ἔπρεπε τοῦ Κουτοριέ.

Ἡ Λέα εἶχε χαρακτῆρα ἥσυχο. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ μὴν ἀνατριχιάση στὰ λόγια αὐτά. Αὐτὴν τὴν κόρη τὴν κακιὰ καὶ κλέφτρα, ποὺ ἦταν ἱκανὴ γιὰ κάθε κακούργημα, τὴν περιφρονοῦσε βέβαια. Ἀλλὰ ἦταν παρὰ πολύ... Ἐνῷ ὁ πατέρας τῆς Διονυσίας πλήρωνε μὲ τὸ αἷμα του, γιατὶ θέλησε νὰ σώση τοὺς ὁμοίους του, αὐτὸ τὸ ἀδιάντροπο πλάσμα στολιζόταν μὲ τὰ κλεψιμιά της καὶ χαιρότανε γιὰ τὸ κακὸ τῶν ἄλλων.

Δὲν βάσταξε πιὰ ἡ Λέα νὰ τὴν βλέπη νὰ καμαρώνη μπροστά της μὲ τὴν κλεμένη ἐσάρπα. Μ' ἕνα γρήγορο κίνημα τῆς τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ γρήγορη χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος ποὺ τοὺς τριγύριζε καὶ τράβηξε ἴσια στὸ σπίτι τῆς Διονυσίας, μὲ τὴν κερδισμένη ἐσάρπα.

* * *

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ποὺ πληγώθηκε ὁ Κουτοριέ, ὁ γιός του ὁ Ἀλβέρτος πήγαινε νὰ πληροφορήση τὸν κ. Μπεκκὰρ γιὰ τὴν κατάστασή του, ὅπως τοῦ εἶχε παραγγείλει. Ἔξαφνα στὸ δρόμο ἀνταμώνει τὴν Τρουσὲτ ποὺ μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἐπλησίασε.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀπεργοὺς εἶχαν δείξει κάποια συμπάθεια, σ' αὐτὴ τὴ περίσταση, στὸν Κουτοριὲ καὶ τὴν οἰκογένειά του. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀλβέρτος δὲν παραξενεύθηκε.

—Νὰ σοῦ πῶ παλληκάρι μου, τοῦ φώναξε ἡ Τρουσὲτ ἀπὸ μακρυά. Μάθες τώς ὕστερα ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀρχεται ἡ σειρὰ τοῦ γιοῦ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲ θάναι στ' ἀστεῖα.

Ὁ Ἀλβέρτος ἦταν ἥσυχος καὶ φοβιτσιάρης.

—Τί σᾶς ἔκαμα; ρώτησε μὲ ὕφος φοβισμένο.

—Ἂν δὲν τὸ ξέρετε, νὰ πᾶτε νὰ τὸ μάθετε. Μὴ μοῦ πῆς δὰ πὼς δὲν ἦταν μὲ συνενόησή αὐτὸ τὸ κόλπο τῆς Λέας. Μοῦκλεψε τὴν ἐσάρπα μου, μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσ.

Ὁ Ἀλβέρτος ἔμεινε κόκκαλο, σαστισμένος, ξαφνιασμένος, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τίποτ' ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία, παρὰ μόνο πὼς αὐτὸς θὰ πληρώνε τὰ σπασμένα. Γύρισε πίσω στὸ σπίτι του τρέμοντας.

—Δὲν θέλω πιὰ νὰ πάω στὸ πηγάδι, εἶπε στὴ Διονυσία. Δὲ βλέπω γιατὶ πρέπει νὰ δουλεύω ἐγώ, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι κάνουν ἀπεργία.

—Δὲ βλέπεις τὸ γιατί, Ἀλβέρτε; ἀποκρίθηκε ἡ Διονυσία. Κοίταξε τὸν πατέρα. Συλλογίσου πὼς εἶναι ἀναγκασμένος νὰ μὴ δουλεύη γιὰ πολλὲς ἑβδομάδες, καὶ πὼς δὲν θὰ κερδίζη τίποτα γιὰ τὸ σπίτι. Μὰ οὔτε κι' ἐγώ, ἀφοῦ δὲν δουλεύουν πιὰ στὸ μεταλλεῖο, μὲ τὴν ἀπεργία. Ἐσὺ μονάχα μένεις γιὰ νὰ μᾶς φέρνης κάτι γιὰ νὰ τρῶμε.

—Μπά!.. οἱ Μπεκκὰρ θὰ μᾶς βοηθήσουν. Ἀφοῦ μάλιστα θυσιαστήκαμε γι' αὐτούς.

—Σώπαινε, Ἀλβέρτε! Μὴ σ' ἀκούσ η ὁ μπαμπᾶς, κακοφίρη μου. Εἶναι σωστὸ νὰ δεχτοῦμε χρήματα ἀπὸ ἄλλους ἐνῶ μποροῦμε νὰ τὰ κερδίσουμε μόνοι; Στὴ θέση σου ἐγὼ θὰ καμάρωνα, ἂν μποροῦσα νἀβγαζα μόνη μου τὸ ψωμὶ τοῦ σπιτιοῦ. Ἔπειτα ξέρεις πὼς εἶσαι πολὺ τυχερὸς νὰ σοῦ ἐπιτρέπουν ἐσένα, μέσα στὴ γενικὴ ἀργία, νὰ συνοδεύης τὸ σταυλίτη κάτου στὸ πηγάδι;

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ μοῦ ἐπέτρεπαν τίποτα. Ἔτσι δὲ θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ δουλεύω, ὅταν οἱ ἄλλοι ξεκουράζονται.

—Θὰ ἤθελες λοιπὸν νὰ πλημμυρήση τὰ πηγάδι, νὰ καταστραφῆ τὸ ὅλικό, νὰ πνιγοῦν τὰ ἄλογα, νὰ κλείση τὸ μεταλλεῖο, νὰ χάσουν γιὰ πάντα τὴν κατάσταση τους οἱ Μπεκκάρ; Θὰ τὸ προτιμοῦσες αὐτό; Καὶ σὲ δοσαρέστει τώρα ποὺ οἱ ἀργηγοὶ δέχθηκαν στὸ τέλος νὰ περιμαζέψουν τὸ ὅλικό, νὰ ταγίσουν τἄλογα καὶ νὰ διορθώσουν τὶς γαλαρίες;

—Ἀ, ὄχι, ἐγὼ δὲ θέλω τὸ κακὸ κανενός.

—Θὰ τὸ ἤφινες νὰ γίνη ὅμως τὸ κακό. Γι' αὐτὸ γίνονται οἱ ἀπεργίες, Γιατὶ τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐργατῶν εἶναι χωρὶς θέληση, σὰν καὶ σένα, καὶ προτιμοῦν ν' ἀφίνουν τοὺς κακοὺς νὰ ἐνεργοῦν παρὰ νὰ δείξουν κι' αὐτοὶ τὴ δύναμή τους.

—Τί νὰ γίνη. Δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω.

—Νομίζεις, Ἀλβέρτε;

Καὶ ἡ Διονυσία εἶπε μὲ ὕφος ἐπίσημο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλη νὰ κουχτῆ: «Ἀγαποῦσα τόσο πολὺ τὰ ὤμορφα φοστάνια τῆς Ζερμαὶν καὶ τὰ χριτωμένα καπελλάκια της, ποὺ γίνεν ταν ὕστερα δικά μου... Καὶ ὅμως φόρεσα κοστούμι καθαρίστρας...

«Ἀγαποῦσα τὴ μελέτη καὶ τὴν ἥσυχη ζωὴ ποὺ εἶχα πλάϊ στὴν ὁμογαλακτή μου ἀδελφή, καὶ πῆγα νὰ μαζέψω πέτρες στὰ κάρβουνα μὲ κόρες ἐργατῶν. Γι' αὐτὰ ὅλα δὲν «ἀλλάξα», Ἀλβέρτε, ὅπως λές. Ἔπνιξα μόνο μέσα μου καὶ περιφρόνισα τὴν ντροπὴ καὶ τὸ γελοῖο. Θέλεις νὰ κάμης καὶ σὺ σὰν καὶ μένα;

—Τί τὰ θέλεις! Δὲν μπορῶ ἐγώ.

—Δὲ θέλεις...

—Σοῦ λέγω πὼς δὲν μπορῶ.

«Καλά. Ἐγὼ θὰ μπορέσω», σκέφθηκε ἡ Διονυσία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΔ'

Ἡ Διονυσία «μαθητευόμενος»

«Ὁ μπαμπᾶς εἶναι πληγωμένος. Ὁ ἀδελφός μου φοβᾶται. Τὸ καθάρισμα σταμάτησε. Ἡ μαμὰ ἔχει τὸ σπίτι. Ποιὸς θὰ δγάλη τὸ ψωμί μας;»

«Καὶ τί δουλειὰ θὰ μποροῦσα νὰ κάμω γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρουμε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀργία;»

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Διονυσία. «Ξέρω πὼς ὁ κ. καὶ ἡ Κα Μπεκκὰρ δὲ θὰ θελήσουν νὰ μὲ ἰδοῦν νὰ ξαναπιάσω δουλειὰ καὶ ὁ Μωρὶς θὰ μ' ἐμπόδιζε. Προτιμοῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν. Ἀκούραστοι σεὶς καλωσύνες τους; ἐπέμειναν καὶ χθὲς ἀκόμη νὰ δεχθῆ ἡ μητέρα μου μιὰ βοήθεια. Μὰ ὁ μπαμπᾶς οὔτε θέλει νὰ τἀκούσ η, ἀλλόγητος στὴν ἀποφασή του, περήφανος στὴ φτώχεια του.

«Μπορεῖ νὰ πεθάνουμε τῆς πείνας, εἶπε, μὰ δὲ θὰ ζητιανέψουμε».

Ἦταν πάντα ὁ Ἴδιος, μὲ μιὰ μόνη φροντίδα: τὴν ἀξιοπρέπειά του. Λές κι' ἡ Διονυσία τὸν ἐμιάσταν.

Ὅταν λοιπὸν οἱ ἀπεργοί, ὕστερα ἀπὸ τὶς διάφορες καταστροφὲς ποὺ ἔκαμαν, καὶ ἀφοῦ ὁ στρατὸς ἀναγκάσθηκε νὰ κάμη ἐπέλαση γιὰ νὰ τοὺς διαλύσ η, ἄφησαν νὰ κατεβοῦν ἐργάτες νὰ βγάλουν τὰ νερὰ ποὺ εἶχαν πλημμυρίσει τὸ πηγάδι, νὰ σώσουν μερικοὺς συντρόφους ποὺ εἶχαν ἀπομείνει κάτω μὲ τὸ κόψιμο τῶν σχοινιῶν τοῦ κλουβιοῦ, νὰ κάμουν κάτι πρόχειρες ἐπιδιορθώσεις καὶ νὰ ταγίσουν τἄλογα, ὁ Ἀλβέρτος πῆρε τὴν ἄδεια νὰ κατεβαίνη κι' ἐκεῖνος σὰν «μαθητευόμενος» τοῦ σταυλίτη.

«Εἶσαι φοβιτσιάρης ἐσύ...»

Ὅσο κι' ἂν τὰ κατάφερνε στὴ δουλειά, δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ νικήση τὸ φόβο του. Δὲν τόλμησε νὰ πῆ ὄχι στὸν κ. Μπεκκάρ, ὅταν τοῦ πρότεινε αὐτὴ τὴ θέση. Μόλις διόρθωσαν τὸ κλουβί, κατέβηκε κάτω μὲ τὸν κὺρ Ντρουέ, τὸν σταυλίτη, ἕνα πολὺ καλὸ ἄνθρωπο, ποὺ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν.

Ὁ κ. Μπεκκὰρ ἤθελε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ βοηθήση τὴν οἰκογένεια Κουτοριὲ χωρὶς νὰ φαίνεται, πληρώνοντας γενναία τὸν Ἀλβέρτο.

Τὰ λόγια ὅμως τῆς Τρουσὲτ καὶ ὅσα ἄκουγε γύρω του, τόσα τρόμαξαν τὸ κακόμοιρο παιδί, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε πιὰ νὰ κατέβη στὸ πηγάδι.

Καὶ ἡ Διονυσία τώρα ζητοῦσε πὼς νὰ βρῆ τρόπο, νὰ πλησιάση τὸν σταυλίτη, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσ η νὰ τῆς κάνη τὴ χάρη νὰ τὴν πάρη μιὰ βοηθό. Θὰ εἶχε τὸ θάρρος; Ναί. Γιατὶ ἔπρεπε.

* * *

Ὁ Ντρουὲ κατοικοῦσε στὸν ἴδιο συνοικισμό, λίγο πιὸ κοντὰ στὸ μεταλλεῖο.

Ἡ Διονυσία περίμενε τὴν ὥρα ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ, καθὼς, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ τὴν φύλαγαν τώρα στρατιῶτες, τὸν ἐπλησίασε.

—Κὺρ Ντρουέ, τοῦ εἶπε, τὴν μάθαμε κι ἐμεῖς μὲ τὴν ἀπεργία. Ὁ μπαμπᾶς πληγώθηκε στὸ χέρι κι' ὁ ἀδελφός μου...

—Τὸν ἀδελφό σου τὸν δέχθηκα μαζί μου. Εἶναι ἥσυχος σὰν ἀρνάκι. Μὴν τὸν συλλογίζεσαι. Ἔπειτα στὴν πληρωμή του, δὲ θὰ ζημιωθῆτε.

—Δὲν θέλω νὰ σᾶς πῶ γι' αὐτό, κὺρ Ντρουέ. Μά... εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη. Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί τρόμαξε μ' αὐτὰ ποὺ τοῦ λὲν οἱ ἀπεργοὶ καὶ δὲν τολμᾶ πιὰ νὰ κατέβη κάτω. Καὶ καταλαβαίνετε σεὶς πῶς ἐὰν ὁ κ. Μπεκκὰρ μάθη πὼς ὁ ἀδελφός μου δὲ θέλει νὰ δουλέψη τώρα ἴσα-ἴσα ποὺ πρέπει νὰ τοῦ προσφέρη κάθε ὑπηρεσία θὰ τοῦ κακοφανῆ πάρα πολύ. Θὰ νομίση ἴσως πὼς ὁ πατέρας μου δὲν τὸν ἀφίνει. Ξέρω κι' ἐγώ; Καὶ δὲν θὰ ἤθελα. τώρα ποὺ ἡ οἰκογένεια Μπεκκὰρ εἶναι τόσο στενοχωρημένη, ἕνας δικός μου νὰ τῆς φεύγη.

—Τί τὰ θέλετε; Δὲν φταίτε σεὶς μὰ οὔτε κι' αὐτός, ἂν φοβᾶται. Τὸ ἄσχημο εἶναι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ κανένα ἄλλο μαθητευόμενο. Ὅλοι φοβοῦνται τώρα. Εἶναι ζήτημα ἂν βρίσκετε ἕνας μὲ καρδιά...

—Καὶ ὅμως βρίσκεται, κὺρ Ντρουέ.

—Ξέρετε ἐσὺ κανένα; Στεῖλε μου τὸν γρήγορα. Ποῦ εἶναι;

—Πολὺ κοντά σας μάλιστα, κὺρ Ντρουέ. Μόνο ποῦ, ἀντὶ νὰ εἶναι μαθητευόμενος, εἶναι, σὰ νὰ ποῦμε...

—Τί, τί εἶναι;

—«Μαθητευομένη».

Ὁ σταυλίτης παρατήρησε τὴ Διονυσία αὐστηά.

—Δὲν ἐστεύ ομαι κὺρ Ντρουέ. Εἶναι σοβαρὸ αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητῶ. Ἂν μὲ θέλετε.. ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι. Θὰ εἶμαι φρόνιμη, σὰν τὸν ἀδελφό μου καὶ δὲ θὰ μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ σᾶς βοηθῶ νὰ ταγίζετε τ' ἄλογα.

Ὁ Ντρουὲ δίστασε καὶ ἡ Διονυσία ποὺ ἤξερε πόσο ἦταν καλὸς προσέθεσε:

—Ἔπειτα ἔτσι δὲ θὰ καταλάβουν πολὺ σὸ σπίτι πὼς εἶναι ἀπεργία. Ἔνιωα σας θάχω θάρρος, κὺρ Ντρουέ. Δὲν θὰ μετανοιώσετε ἂν θὰ μὲ πάρετε. Ἔπειτα δὲν μὲ γνωρίζουν στὸ λοχνοστάσι.

Ἕπεται συνέχεια

ΦΩΚΙΩΝ ΦΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1922

1.— Τὸ Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ἀριστοτέρων Ψευδωνύμων τοῦ 1922 προκηρύσσεται σήμερον ὑπὸ τους ἑξῆς ὅρους:

2.—Ἐκλέξιμα Ψευδώνυμα εἶναι μόνον ὅσα ἐβράνησαν ἢ θὰ φανοῦν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἤτοι εἰς τὴν στήλην· Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων· εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀναβιώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1921 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1922.

3.—Ὡς Ἐκλογεῖς δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον, διὰ τὸ 1922, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 20 κατὰ ψῆφον, εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδελφία των, ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά.

4.—Ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω (§ 2) ἐκλέξιμα ψευδώνυμα, κάθε Ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ ἕως δέκα ψευδώνυμα, ἀπὸ ἕνα δηλαδὴ ἕως δέκα ὅσα καὶ ὅποια θέλῃ. Διὰ κάθε ὅμως ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃ χωριστὸν Ψηφοδέλτιον (καὶ χωριστὸν εἰκοσάλεπτον, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τους μὴ ψηφίζοντας δωρεάν.)

Εἰς τὸ ἴδιον ψηφοδέλτιον, ἐὰν γραφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα τοῦ ἑνός, μόνον ἕνα, τὸ πρῶτον γραμμένον, θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἐστω καὶ ἂν διὰ τάλλα ἐστάλησαν εἰκοσάλεπτα.

5.—Τὸ Ψηφοδέλτιον, θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: Ἕνα κομμάτι χαρτὶ ὅσο εἶναι περίπου τὸ ἥμισυ ἐπιστολικοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θὰ γράψετε μόνον τὸ ψευδώνυμον ποὺ ψηφίζετε. Κὰ ἀπὸ τίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς. Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ Ψηφοδελτίου:

Τὸ ἔμπροσθεν μέρος:

> *Ψηφοδέλτιον τοῦ 1922*
>
> Ψηφίζω
>
> τὸ ψευδώνυμον:
>
> *Οὐράνιος Θόλος* (π. χ.)
>
> *Τὸ ὀπισθεν μέρος:*
>
> Ὁ ἐκλογεύς:
>
> Γεώργιος Α. Δημητριάδης
>
> ψευδ: *Μπαμπούλας* (π. χ.)
>
> *Ἀθῆναι*

6.—Ἐπιτρέπεται Α'. Νὰ σταλοῦν πολλὰ Ψηφοδέλτια μαζὶ ἐν τὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου. (Ἕνας δηλαδὴ, ἂν θέλῃ, εἰμπορεῖ νὰ μαζέψῃ τὰ ψηφοδέλτια τῶν φίλων του, ὅσα κι' ἂν εἶναι, καὶ νὰ τὰ στείλῃ μαζὶ μὲ τὸ ἰδικόν του.) Β'. Νὰ ὑπογράψουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, μεγαλυτέρου ἀναλόγως σχήματος Ψηφοδελτίου, δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι Ἐκλογεῖς, ψηφίζοντες ὅλοι τὸ ἴδιον Ψευδώνυμον τῆς ἀρέσκείας των. Κοινὸν ψηφοδέλτιον δὲν ἐπιτρέπεται μόνον, ὅταν οἱ ἐκλογεῖς ψηφίζουν Ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει νὰ γίνεται διὰ καθὲ ψηφιζόμενον ψευδώνυμον χωριστὸν κοινὸν ψηφοδέλτιον.

7.—Δεκα ψευδώνυμα, ὅσα θὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν: ἤγουν μὲ Πρῶτον Βραβεῖον, τρία μὲ Δεύτερον καὶ ἓξ μὲ Τρίτον. Θὰ πονεμηθῇ δὲ ἐπαινος εἰς τὰ κατόπιν πλειοψηφοῦντα δέκα Ψευδώνυμα.

8. — Ἐπίσης θὰ βραβευθοῦν καὶ Δέκα ἐκλογεῖς διὰ κλήρου, ὡς ἑξῆς: Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ Ψευδώνυμον ποὺ ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῇ ἕνας ποὺ θὰ λάβῃ ἐπίσης τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔρχεται πρῶτον εἰς τὸ Β' Βραβεῖον τῶν Ψευδωνύμων θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸ ἴδιον θὰ γίνῃ δι' ἓν ἕκαστον τῶν δέκα βραβευθέντων Ψευδωνύμων· Ἀπὸ ὅλους ποὺ τὸ ἐψήφισαν θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ λάβῃ τὸ ἀντίστιχον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ πονεμηθῇ διὸ κλήρου καὶ Ἔπαινος εἰς δέκα Ἐκλογεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐψήφισαν τὰ ἐπαινεθέντα δέκα Ψευδώνυμα.

9 — Ὧραι θὰ λάβουν τὰ ἴδια καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμων καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέως, ἤτοι οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου βιβλία 15 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β' 10 δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ' 5 δραχμῶν, κατ' ἐκλογὴν τῶν ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διακλάσεως ἐκδοθέντων. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευθησόμενοι, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκλεχθέντες, δικαιοῦνται νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των, διὰ νὰ δημοσιευθοῦν.

10 — *Εὔσημα* θὰ πονεμηθοῦν σαράντα εἰς τοὺς ἔχοντας Α' Βραβεῖον, εἴτε Ψευδωνύμων εἴτε Ἐκλογέων, ἀναλόγως δὲ—κατὰ τὰς ψήφους ἑκάστου — εἰς τοὺς ἔχοντας Β' ἢ Γ' Βραβεῖον καὶ Ἔπαινον.

11.— Ψηφοδέλτια εἶναι δεκτὰ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1923.

Δήλωσις. — Αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δημοψηφίσματος πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμναὶ καὶ εὐπρεπεῖς συστάσεις καὶ ἐπαινοι ψευδωνύμων πρὸς ψήφισιν, ἢ ἁπλαῖ ἀναγραφαὶ αὐτῶν πρὸς ὑπόμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις, προτροπαὶ πρὸς καταψηφισιν κτλ. δὲν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Arnauld

ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Ἀπ' τὸ κλωναρὶ σου σπασμένο, ψυχὸ φυλλάκι ξεραμένο, ποῦ πᾶς; Δὲν ξέρω. Στὴν ὁρμή της τὸ δέντρο ἡ μπόρα ἔριξε χάμω ποὺ ἦταν τὸ μόνο στήριγμά μου· καὶ μὲ τὴν ἀσταθῆ πνοή της ἀπ' τὴ μοιραίαν ἐκείνη ὥρα, ἡ αὔρα ἡ ὁ βοριᾶς ὡς τώρα σὲν λόγο ἀπ' τὸν ἀγρὸ μὲ σέρνει, στὸ δάσος, στὸ βουνὸ μὲ φέρνει. Τοῦ ἀνέμου ἀκολουθῶ τὸν δρόμο, μὲ δίχως κάκια, μήτε τρόμο· ἐκεῖ ποῦ πάει τὸ κάθε πραμμα, μὲ τῆς ροδιᾶς τὸ φύλλο ἀντάμα, καὶ μὲ τῆς δάφνης τὸ κλωνάρι.

[Μετάφραση] *Κύκνος*

ΠΑΠΑΓΑΛΛΙΣΤΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Μιὰ φορὰ, ἕνας Ἄγγλος πῆγε ν' ἀγοράσῃ ἕναν παπαγάλο. Ὁ πωλητὴς εἶχε ἕνα ποὺ δὲν ἤξερε νὰ πῇ ἄλλο ἀπὸ «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!» Μὰ γιὰ νὰ τὸν πουλήσῃ, εἶπε στὸν Ἄγγλο ὅτι ὁ παπαγάλος ἀπαντᾶ εἰς ὅ,τι ἐρωτηθῇ καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ: «Ἀξίζεις πέντε λίρες;» ἐρωτᾶ τὸ πουλί. «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία», ἀπαντᾶ φυσικὰ ὁ παπαγάλος.

Ὁ Ἄγγλος ἐνθουσιάσθηκε, ἐπλήρωσε πέντε λίρες καὶ τὸν ἀγόρασε. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγο καιρὸ κατάλαβε πὼς τὴν ἔπαθε καὶ μονολογώντας μιὰ μέρα, λέγει: «Τί βλάκας ποὺ ἤμουν νὰ πληρώσω πέντε λίρες γι' αὐτὸ τὸ πουλί.» — «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία» τοῦ ἀπαντᾶ ὁ παπαγάλος.

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ] *Δετόπουλο*

ΣΤΗ ΓΑΛΗΝΗ

Τώρα ποὺ μέσ' τὴ λύπη καρφώθηκε ἡ ζωή μου, πῶς ἤθελα συντρόφισσα νὰ σ' εἶχα σὴ ψυχή μου γλυκειά Γαλήνη, ἀμίλητη, πονόψυχη θεά!

Μιράντα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Διλῆ στὴ μαμά της, διαβιβάζουσα παραγγελία τοῦ ἀδελφοῦ της:

—Μαμά, σιγά!.. Ὁ Τοτὸς μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ... ὅτι κοιμήθηκε.

Ἐστάλη ἀπὸ τοὺ Τσέλλοῦ Λέρα

Ὁ Χρηστάκης κι' ὁ Κωστάκης εἶναι μαλλωμένοι.

—Γιατὶ γελᾶς ὅταν περνῶ;ρωτᾷ ὁ πρῶτος τὸν δεύτερο.

—Γιατὶ περνᾷς ὅταν γελῶ! ἀπαντᾷ αὐτός.

Ἐστάλη ἀπὸ τοὺ Φιλέλ. Κερκυραίου

* *

—Τὶ θέλεις, Μπέμπτι νὰ σοῦ χαρίσω; ἕνα ἀρνάκι ἢ ἕνα καραγκιόζη.

—Θέλω, νουνέ μου, ἕνα καραγκιόζη, γιὰ νὰ τὸν βάλω... ἀπάνω στὰ ἀρνάκι.

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Πανοσ/ογου Ὀδυσσέω

* *

—Μὰ ἀλήθεια, Γιώργο, τὸν εἶδες τὸν Ἠλία ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴ Σμύρνη;

—Βέβαια! τὸν εἶδα *αὐτομάτως*! (ἤθελε νὰ πῇ μὲ τὰ ματια τοῦ.)

(Γεγονός)

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Ἄστρα Συννεφάκι

* *

Γεώργος: — Μὲ τὶ κάνουν, Νίτσα, τὸ ζυμάρι;

Νίτσα:—Μὲ τὰ χέρια τους!

(Γεγονός).

Ἐστάλη ἀπὸ τοὺ Καρσόν

ΑΛΑΛΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 6 Νοεμβρίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ: Δὲν ἀπαντᾶ εἰς ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδει διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνει ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντᾶ ἐπιστολὲς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἤτοι τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνει ἡ ἐν Ἀθήναις ἐφαρμόζει.

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ αἱ ἀπαντήσεις τῶν συνδρομῶν, Ἀλλωστε δύο φυλλάδια θὰ ἐκδοθοῦν ἀκόμη καὶ ὁ τόμος μὸς τελειώνει. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ ὅσους ἀνενέωσαν κι' ὅσους θὰ σπεύσουν νὰνανεώσουν ἐντὸς τοῦ Νοεμβρίου, γιατὶ τὸν Δεκέμβριον ἀρχίζουν αἱ ἐγγραφαὶ τῶν νέων, αἱ παραγγελίαι διὰ τὴν Πρωτοχρονιὰν κτλ. καὶ γίνεται μεγάλη φασαρία εἰς τὸ γραφεῖον μου. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγνανεώνουν σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τώρα, διευκολύνουν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἡ *Παναγιὸ Παρὼν* μοῦ γράφει νὰ πῶ στὸν *Κόντε-Ρασπαλλὴ*, ὅτι ἔχει λάθος. Στὴν Αἴγυπτο οἱ εἰσπράκτορες τῶν τράμ εἶναι πολὺ πιὸ εὐγενεῖς καὶ δὲν παραλείπουν ποτὲ τὸ «μιν φάνταλκ». Σὸ τραῖνα ποτὲ δὲν στεκόταν ὀρθή. Προπαντὸς οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Γαλλικοῦ Λυκείου προσφέρουν πάντα τὰς θέσεις των. Οἱ ἀμαθηλάτκι, οἱ σωφέρ, δὲν εἶναι ἀγέρωχοι ὅσον ἐδῶ κι' ἔχουν τὴν ταρίφα τους. Καὶ τὰ λοιπά. — Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ μεγάλη αὐτὴ πολυκοσμία ἐχάλασε τὰς Ἀθήνας. Γ' αὐτὸ πρέπει νὰ λέμε «πάλι καλά».

Ἔχεις δίκιο, *Ὡραία Ρόδος*, ὅ,τι καὶ νὰ τῆς. Τὰ καθήματά σας εἶναι φοβερὰ κι ἡ ζωή σας, μὲ τόσες στερήσεις, δυσκολωτάτη. Ἔφριξα ὅμως ὅταν μοῦ ἐξομολογήθηκες τὴν κρυφὴ σου ἐκείνη σκέψη. Ἄ, ὄχι, παιδί μου!. Ἂν ἦταν ναυτοκτανῶν ὅλοι ὅσοι δὲν ἔχουν νάλλάξουν φανέλλα, σὲ βεβαιῶ ὅτι πολὺ λίγοι ἄνθρωποι θὰ ἔμεναν στὸν κόσμο. Μήπως εἶσαι μόνος ἐσύ, Χιλιάδες, ἑκατοντάδες χιλιάδων πρόσφυγες ὑποφέρουν τὰ ἴδια, Ἀλλὰ καὶ λίγοι ἐντόπιοι βρίσκονται σὲ καλύτερη κατάσταση, μὲ τὶς σημερινὲς ἀκρίβειες καὶ στενοχώριες... Ἔπειτα ἐλπίζουμε πὼς ὅλ' αὐτὰ θὰ περάσουν. Λίγη ὑπομονὴ ἀκόμη, παιδί μου! Πέρασε ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου, νὰ πάρῃς 50 δραχμὲς ποὺ σοῦ προσφέρει ὁ καλός μου φίλος Κυπριακὸς Ἀστήρ.

Πολὺ εὐχαρίστη ἐκπλήξη τὸ γράμμα σου. *Ἰδεολάτρεις*, ἴσως ἀπὸ τόσον καιρό. Ἀλλὰ ὄχι, πὼς μ' ἐξέχασες δὲν τὸ θαῦμα στὸ νοῦ μου, ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια τέτοιας φιλίας καὶ ἀγάπης. Σοῦ εὐχομαι στὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία σὲς διδακτορικὲς ἐξετάσεις κι' εἶμαι ὑπερήφανη γιὰ τὴν εὐγενομοσύνη σου σὲ μένα, ποὺ νέβρεις τώρα πιὰ τὶ θὰ πῇ ἕνας παιδαγωγὸς σὰν τὴ Διάπλασι, παίειν ἐπίδραση ἐχει στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν καὶ τοῖαν ἀξία μορφωτικὴ...

Βυζάντιον, τὸ νέο του ψευδώνυμο θὰ τὸ ἴδῃς ἀπὸ τὸν φυλλον τοῦ Δεκεμβρίου. Πολὺ ἐυχαρίστηση μοῦ ἐπροξένησε τὸ γράμμα σου, ποὺ μαρτυρεῖ τόσην ἀγάπη. Κι ἐλπίζω νὰ κανῇς τρόπο νὰ μοῦ γραφῇς, τουλάχιστο μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Δὲν ἔχω, βλέπεις, περισσότερες ἀξιώσεις γιατὶ μὲ τὸ νέο μαθήματα δὲν θὰ μπορῆς πιὸ συχνά.

Μπορεῖ καὶ νὰ χάθηκε κανένα σου γράμμα. *Βεατρίκη*. Ἔκαμες ὅμως πολὺ καλὰ ποὺ ἐξακολούθησες νὰ μοῦ γράφῃς, χωρὶς παράπονο γιὰ τὴ σιωπή μου. Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἀνταμείβεσαι! Χαίρω γιὰ τὶς ἐνέργειες τοῦ Συλλόγου σας καὶ περιμένω τὰ ξεσπαθώματα. Νὰ ἴδουμε λοιπόν: σεῖς θὰ κάρετε τὸ Α' Βραβεῖο τοῦ Ξεσπαθώματος τοῦ 1923;

Θαλασσοσπουλὶ καὶ *Περαστική*, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ κοινὸ σας γράμμα, ποὺ τὸ γράψατε κεῖ στὸ θρανίο τοῦ σχολείου σας, σὰν καλὲς φίλες ποὺ εἶσθε καὶ σὰν ποὺ χωσιάσατε τὴ φιλία σας σὲ μένα. Κι' ἂν φέτος εἶναι ὁ τελευταῖος σας χρόνος τοῦ Σχολείου, δὲν θὰ χωρισθῆτε, ἀφοῦ θὰ ἐξακολουθήσετε κι' οἱ δύο νὰ εἶστε φίλες δικές μου.

Ὁ καλὸς Σύλλογος «Περίδρομος» ἐμάζεψε ἀπὸ τὰ μέλη του 60 δραχμὲς καὶ μοῦ τὶς ἔστειλε «γιὰ νανακουρίσῃ λίγο, τὸν πόνο» τοῦ *Ἀστεριοῦ τῆς Φυλῆς*. Οἱ δὲ συνδρομηταὶ Κυθήρων μοῦ ἔστειλαν 55 δραχμὲς γιὰ τὸ Ἀστέρι τῆς Φυλῆς καὶ ἄλλες 55 γιὰ τὸ Πυροβολιτάκι. Ἂς περάσουν λοιπὸν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου τὸ *Ἀστέρι τῆς Φυλῆς* καὶ τὸ *Πυροβολιτάκι* νὰ τοὺς τὶς δώσω. Γιὰ τὸ Ἀστέρι τῆς Φυλῆς ἔλαβε αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ἄλλες 20 δρ. ποὺ τοῦ τὶς προσφέρει ἡ *Τρεανταφυλλένια* μὲ τὴν τσελφή της.

Τὸ παράκανες, *Δρυοσύλα τῆς Αὐγῆς*! Τεμπελιὰ ποὺ βαστᾷ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, πᾶς πολύ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι «αὐτὴ ἡ κυρία» σὲ ἄφησε ὁριστικῶς καὶ ὅτι θὰ μοῦ γράφῃς φέτος συχνότερα. Ναί, καὶ Μ. Μυστικὰ χαλλάζῃς καὶ νάλληλογραφῆς μὲ Διαπλασοπούλες. Αὐτὸ θὰποτελῇ ὡραία ἀσχολία καὶ θὰ σοῦ δίνῃ μεγάλη εὐχαρίστηση.

Συμφωνῶ ἐτελὸς μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις. *Φλόρα*. Ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἡ σημερινὴ δοκιμασία, ἡ Ἑλλὰς θὰ ζῆσῃ, καὶ θὰ μεγαλώσῃ, καὶ πάλι θὰ δοξασθῇ. Ὁ Τοῦρκος «ἐδῶ θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ, τὸ πρόσωπο τῆς γῆς»,— αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη, — ἀλλὰ θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ κεῖ ποὺ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ περιορισθῇ ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ὡραία σου φιλοπατρία.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Τοῦλπε*, καὶ γιὰ τὴν ἔγκαιρη ἀνανέωση καὶ γιὰ ὅσα γράφεις. Ἴσως, οἱ συνμορεῖες τῶν Μ. Ἀγγελιῶν εἶναι ἀπηχήσεις τῆς «Μαύρης Μάσκας», ἀθῶες ὅμως σὰν παιχνίδια τῶν παιδιῶν. Καλὸ ἀστόνομικὸ μυθιστόρημα, γραμμένο γιὰ νὰ ὠφεληθῇ, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βλάψῃ.

Καλὰ τῆς εἶπες. *Ἀλεξάνδρα Β. Τ.* Ἡ Μητέρα μὲ τὴν ἴδια χαρὰ διαβάζει τὰ γράμματα τῶν ξενιτεμένων παιδιῶν της, καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν. Ἔπειτα βλέπω, ὅτι ἐσὺ εἶσαι σὲ ἡλικία ποὺ μπορεῖς νὰ μοῦ γράσῃς ὡραιότατα. Πάρε λοιπὸν ψευδώνυμο καὶ γράψε μου δαρρτά.

Ἡ *Νυχτερίδα*, μὲ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς της, μοῦ στέλνει κι' ἕνα θερμὸ χαιρετισμὸ καὶ μιὰ τρισόκβηη εὐχή: «Μακάρι νὰ μ' ἐνωθήσουν καλὰ βαθειά, ὅλες οἱ Ἑλληνοπούλες καὶ νὰ φροσιωθοῦν σὲ μένα, βέβαιες ἀπὸ πολὺ γιὰ τὴν ἠθικὴ τους διάπλαση». Ὅλες; Μακάρι!

Πολὺ σωστὰ σοῦ, *ἐτι ὁ ἀδελφός σου*, *Μὴ μου* "*Ἀπτου*: τώρα πρέπει νὰ μάθῃς ὅ,τι μπορεῖς, καὶ ταγγλικὰ εἶναι ὠφελιμώτατα. Μὲ τὰ Παιδ. Πνεύματα συμβαίνει αὐτὸ: κυλοφοροῦν τὰ πελιά, τὰ κοῦνε κανένας, τὰ γράφει καὶ τὰ στέλνει, νομίζουν πὼς εἶναι καινούργια. Τὸ βιβλίο, ποὺ λές, θὰ εἶναι ὡραῖο καλὰ πῶς μπορῶ νὰ τὸ συστήσω, ἂν δὲν μοῦ τὸ στέλουν νὰ τὸ διαβάσω;

"Ἐνα ὡραῖο κι ἐπίκαιρο τραγοῦδι, «Ὁ στεναγμὸς τῆς Σμύρνης», ἔξεδωσε ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Μουσικὴ» τοῦ κ. Ζαχαρία Μακρῆ. Εἶναι συθέτη τοῦ κ. Δ. Παῦλοδίτς ἐπὶ στίχων τῆς παλιᾶς μοῦ φίλης *Ζαππίδος*. Τιμᾶται δρ. 4,50. Σᾶς τὸ συνιστῶ.

Ὡραῖες Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Νάρκισσος*, "*Ἀρης*, *Τσιγγάνα*, *Μιθδέλσον*, *Νησί* τῆς "*Ἀφροδίτης*, *Χουσομαλλοῦσα τῶν Σφακίων* καὶ *Γέρω-Δήμος*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἐσπαθώματα, ὑποσχέσεις κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ.

Ἐκ τῶν ἀταλέντων καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα διὰ τὴν Α' Τριμηνίαν τοῦ 1923:

"*Απορρίπτονται*: «Ὁ Χειμώνας» τῆς *Χουσομαλλοῦσας τῶν Σφακιῶν*. Καλό, ἀλλὰ κοινό, χωρὶς καμμιὰ προτοτυπίαν. Θὰ τὸ ἐνέκρινα ὡς ἐπίκαιρο χρονογραφηματάκι, ἀλλὰ σκέπτομαι ὅτι πρὶν νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ τοῦ νὰ δημοσιευθῇ, θὰ ἔρχεται ἴσως...κι' ἡ ἀνοίξη. Κι' τὰ παιδιὰ θὰ διαβάζαν. «Ἔρχεται ὁ ποθητὸς χειμώνας» Πάει;—«Κόκκινη Ζωή» τοῦ *Νησιοῦ τῆς Ἀφροδίτης*. Πκρμνο, ἴσε, ἀπὸ ἕνα ρομάντσο Εἶναι μετάφρασις, ἢ διασκευὴ μεταφράσεως; Ἢ τὸ *Νησί τῆς Ἀφροδίτης* πῆρε μόνο τὴν ἰδέα κι' ἔγραψε κατὶ δικό του; Ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, τὸ κομμάτι δὲν μοῦ φαίνεται κατάλληλο. Εἶναι γιὰ πολὺ μεγάλους. Κι' ἡ γλῶσσα παρουσιάζει κάμποσες ἀνωμαλίες (ἂν κι' αὐτὲς θὰ μποροῦσα νὰ τὶς διορθώσω.) — "*Αρχὴ καὶ τέλος*» τοῦ *Ἀκρατήτου Γέλιου*. Ἀστεῖο, μὰ κανεὶς δὲν γελᾷ. Πρώτη φορὰ ἔτσιαστε νὰ γράψῃ τὸ *Ἀκράτητο Γέλιο*, ὥστε νὰ μὴν ξέρῃ ὅτι τρίζει στὸ χαρτί; Πρέπει νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι τὸ τρίξιμο εἶναι διαφορετικὸ ὅταν γράψῃ κανεὶς κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα, παρὰ ὅταν γράμμα, ἐξηγήσεις κτλ. Δὲν ἔχει νόημα τελοσπάντων, ἂν κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ δὲν τοῦ λείπει κάποια χάρη. — «Θαῦμα» τῆς *Μελαγχολικῆς Νεάνιδος*. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὸ κάνῃ κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα. Τὸ πολὺ-πολὺ μποροῦσε νὰ μοῦ γράψῃ νὰ τὸ ἀναφέρω στὴν Ἀλληλογραφία. "Ας βρῇ ἄλλο θέμα, κάπου, σπουδαιότερο. Κι' ἂς ἐπιμεληθῇ ἀκόμη τὸ γράψιμό της, ποὺ εἶναι πολὺ ἄτεχνο.— «Μὲ τὸ παραπάνω», κωμῳδία τῆς *Ἀπέραντης Γαλήνης*. Κρῖμα στὸν κόπο. Τὸ γνωστὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ρούμπενς δὲν γίνεται οὔτε κωμῳδία, οὔτε κωμῳδίτσα. "Ἔπειτα, ὡς κομμάτι, θὰ ἦταν πολὺ ἐπενές καὶ μὲ συνέχειες δὲν θὰ δημοσιεύεν. — «Ἀπὸ τὰ Φαίδρον» τοῦ *Ἔγγονου τοῦ Καλῦβη*. Φαίδρον... θλιβερώτατον. Διεκπεραγωδεῖ καὶ τὴν «ἀθλιότητα» τῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων, ὥστε καταντᾷ ἀσθμάκι ἐφημερίδος." Ἀλλὰ εἶναι τὰ θέματα ποὺ γράφουν τὰ παιδιὰ γιὰ τὴ Σελίδα.—"Ἀ πνθυμίζω, ὅτι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω, ἐκτὸς τοῦ *Ἐγγόνου τοῦ Καλῦβη*, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στείλουν καὶ δεύτερο κομμάτι γιὰ τὴν Α' Τριμηνία. Ὅσο γιὰ τὸν "*Ἐγγονο τοῦ Καλῦβη*, ποὺ μοῦ ἔστειλε δύο κι' ἐξήντησε τὸ δικαίωμά του, θὰ μοῦ ἐκαστείλῃ μόνο ὅταν θὰ δέχωμαι γιὰ τὴ Β' Τριμηνία. Ἐν τῷ μεταξὺ ὡς τυμνάζεται.

"*Εγκρίνονται*: Αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, κανένα!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος ὡς 3. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα· *Πάσχουσα Ἑλλάς*, ἀ. (*Ρ*). "*Ατρόμητος Ἀέων*, ἀ. (*Συλ. Ἀνικ.*). "*Αστραπηβόλον Βλέμμα*, ἀ. (*Συλ. Ἀνικ.*). *Σιγαλόπεφσάτη*, κ. (*ἐν, δυό*). *Χαμηλοβλέπουσα*, κ. (...)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ ἀφοτάσεις 1 λεπτ. 75. Διὰ τὰς περισσοτέρας 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Ὁ Φιλελεύθερος Κερκυραῖος μὲ Ρίταν, Τριανταφυλλένιαν, Βεατρίκην, Μέμφιδα, Ἀνθεμίδα - τὸ Μὴ μου "Ἀπτου μὲ Μυστηριώτη· *Ἱππέα, "Ἥρωα τῆς Κιουτάχειας, Ρίταν, "Ἰαβέρην, Μιράντα*" —*ἡ Ἀρωκάρια μὲ Ξανθὴν Μαρκησ., Ξανθὸν Μαυκησ., Δεκαπενταετῆ Πρίγκιπα, Πλανόδιον*" —*ὁ Κουασιμόδος μὲ Γάτον Γράκχον, Πριγκίσσα. τ. Σελήνης, Μέγ. "Ἀγνωστον, Φράουλαν, Ρίταν.*

*Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της Παπαρσῦναν τοῦ Ἀγροῦ (εὐχαριστῶ βραβεῖον ἔστειλα) Εἰκ. Βουδούρη (δὲν ἤθελα νὰ μᾶς συνδέσῃ στενώτερα μιὰ τέτοια φοβερὴ περιπέτεια, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ὑπομονὴ) Γιὸν τοῦ "Ἰσκιου (εἶτε τυπωθῇ τὸ φύλλο, γι' αὐτὸ τὸ βλέπεις σήμερα!) Δὸν Κολοκυθόπουλον (δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ μὲ τὸ ψευδώνυμον μὲ τὸ ὁποῖον σοῦ ἀνεκρίθη!) Διαβολόπαιδα (ὁ εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· γιὰ τάλλο τὸ εἶπα τόσες φορές!) "Αρπαγον (ἐχεσθῆς μὲ δρ. 6,30) Πιπιρίζικον (ἔστειλα ἀπὸ τὸ 35° δοξαμένος ὁ Θεὸς ποὺ σωθῆ κατε ἄλος· τάλλα ξαναγίνονται κι' οἱ ἐξαγωγικὲς ἐξετάσεις τῶν προσφ.. ... οὐ ἔχασαν τὰ ἐνδιαιτικά τον, θὰ ε. αι μάλλον τυπικές!) Μαργαριταρένιαν (βλέπα κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὸν πατέρα τῆς φίλης μας!) Μαρίκαν Α.

751. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τάρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα Μυθολογικόν:

Στεροῦμαι, λιανίζω, μισῶ, φρονιμάδα, ἄσχημος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελλ. Ονείρου

752. Φωνηεντόλιπον

κ-πλ-λλ-λγ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φερέλαιδος

753. Γρῖφος

Ἔ, σοφοί! Λῶ, καλῶς καίου, καλῶ πίστις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γειφφειάστη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

754. Στοιχειόγριφος

Avec sept pieds, je sonne le carillon;

Avec six pieds, je conduis la voiture.

Κατάλη ὑπὸ τῆς Φαληρικῆς Ἀδρας

755—759. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

bon, pâte, roux, pieu, risque.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Λέοντος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 30

425. Σαχάρα (σά, χαρά.)—426. Ἡράκλειτος. Ἡράκλειος.—427. Ἄλμα-λαμα.—428. Ὁ Ρῶμος, ἡ Ρώμη.

429. ΣΩΛΟΜΟΣ 430—434 Διὰ ΕΥΝΟΜΟΣ τοῦ Ρ: *χώρα*, ΠΑΜΙΣΟΣ *Πάρος*, *Ἀρνος*, ΑΥΞΗΣΙΣ *αὐξις*, ΙΣΜΗΝΟΣ *ἄρτος*.—435. ΟΥΡΑΛΗΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ ΚΑΜΕΛΙΑ (ρῆξις, Ἀρτοξέρξης, ξηρασία, Ἰταλία, τελεία, Ἑλλάς, λέπρα, Ἤλεία, σάρξ,)—436—437. 1. Ἡ *ἰτέα* ἢ ἡ *ἐλαία*. 2. Ἡ *δρῦς*.—438. ΑΡΗΣ (Ἄλμα, Ρώμη, Ἡδύς, Σῦς.)—439. *Ἡ παιδεία εἶναι ἡ βάσις τῆς προόδου* (εἰπε, δι' α νέοι, βας εἰς τίς,πρὸ ὁδοῦ.)—440—442. 1, *Πυροβολιτάκι* (pire, au vol, y, tas, qui) 2, *Σαπφὼ* (sape, faux.) 3. Βισμαρκ (vica marque) — 443. Nul bien sans peine.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ εἰς τοὺς Συνδρομητὰς τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ὅτι, κατὰ τὴν ΔΗΛΩΣΙΝ τοῦ 32ου φύλλου, ἡ ἐτησία συνδρομή, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, ΠΥΞΗΘΗ εἰς δραχμὰς 25 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φράγκα 25 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἑπομένως οἱ πληρώσαντες ἤδη ὀφείλουν νὰ στείλουν τὴν ΔΙΑΦΟΡΑΝ, ὑπολογίζοντες, οἱ μὲν τοῦ Ἐσωτερικοῦ λεπτὰ 75, οἱ δὲ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δρχ. 3,40 (ἡ φράγκα 1,30) δι' ἕκαστον μῆνα ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ λήγει ἡ μὲ τὴν παλαιὰν τιμὴν πληρωθεῖσα συνδρομή των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 8 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40, καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 1294)

Ρίτα, καὶ βέβαια τὴν ἔχεις. Μπορῶ νὰ μὴν ὑποστηρίξω τῆς ΕΛΛΑΔΑΣ μας τὴν ΑΓΚΑΛΙΑ; *Μέμφις*

(ΚΒ' — 1295)

«Π. Α. Σ.»—Ἰουλιανέ, δεχόμεθα συμμαχίαν ἐναντίον Μαύρης Μάσκας. Διορίζεται ἀντιπρόσωπός μας ὁ ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΣ

(ΚΒ' — 1296)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ!!.. Καρούμπας, Καρκαλέτσος: Βαϋδηρλῆ, Μέγας Ἄγνωστος: Πατρινός,Νέρων,Κρητικόπαις: Κανέλλης, Ἄγκυρα: Βλάχος, Θλιμμένη Σμυρνιωτοπούλα: Κρικίδης, Ἄλκης: Λιόκης, Κεραυνοβόλος Ἱππότης: Ρακόπουλος. Μεγάλη Ἰδέα: Παναγόπουλος, Ἄσο-Κάρο: μηδέν. Aurevoir. ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

(ΚΒ' — 1297)

ΓΑΪΕ ΓΡΑΚΧΕ, μπράβο γιὰ τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔδωσες στὴ *Τριανταφυλλένια*. ΜΕΝΤΕΛΕΟΝ

(ΚΒ' — 1298)

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλλω στὰ Διαπλασσόπουλα, ὅτι αἱ πλεῖσται ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μ. τοῦ Φρέδου, εἶναι αἱ ἰδικαί μου. Καὶ τοῦτο πρὸς μόρφωσίν του. *Φρέδε*, σὲ εἰδοποίησα δὲν πταίω. ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΒ' — 1299)

Ἀ*κίλλα*, ἀπὸ τώρα μᾶς ἐξέχασες; Πότε θὰ βγοῦν τ' ἀποτελέσματα; ΤΣΟΥΧΤΡΑ

(ΚΒ' — 1300)

Ο «ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ», σὲ κάθε ἕναν ποὺ γράφεται μέλος του, θὰ χαρίζῃ καὶ ἕνα ἀντίτυπο «Στὸν ἀνῳὸ τῆς Ἤβης». Δώρη Κουβαρᾶ

(ΚΒ' — 1301)

«ΑΓΗΣΥΡΑ»

Διοίκησις

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΝ
ΤΜΗΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

Σκοποὶ

Ἕνωσις τῶν φιλελευθέρων σένα πανίσχυρο Σύλλογο. 2). Ὑποστήριξις παντὸς φιλελευθέρου ψευδωνύμου. 3) Πνευματικὴ μόρφωσις τῶν μελῶν καὶ ὠφέλεια αὐτῶν· ἤτοι: ἡ ἀλληλοβοήθεια στοὺς διαγωνισμούς, πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἀποκαλύψεις κ. λ. 4) Ἡ τέρψις καὶ διασκέδασις τῶν μελῶν διὰ ἐκδρομῶν καὶ Βιβλιοθήκης. Γράψατε· Νίκον Βλάχον, Σωκράτους 38 Πειραιᾶ.

Σᾶς περιμένουμε

ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ
(Νίκος Βλάχος)
ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
(Θεόδωρος Σακελλαρόπουλος)
ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
(Γιῶργος Μιχαλόπουλος)
ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ
(Μιχαὴλ Χάλμης)

(ΚΒ' — 1302)

Ἐναέριε, *Ἐθνομάρτυς*, εὐχαριστῶ. —*Μπερμπαντάκο*, μὴ γίνεσαι γελοῖος.—ΡΙΤΑ, τὰ ξεχνῶ.. *Ἀλαρόμυγα, Σφάχτη*, τί νομίζατε; —*Μπέη*, ἐξυπνάδα, μωρέ!.. *Κικὴ, Ἀλίκη, Τζούλια*, πειραχτήκατε, μικροῦλες;

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΒ' — 1303)

ΟΛΟΙ ὅσοι συναισθάνεσθαι τὰ δεινὰ τῆς γλυκείας καὶ προσφιλεστάτης μας πατρίδας ψηφίστε τὴν:

ΠΑΣΧΟΥΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΒ' — 1304)

Ἀ*δρεφάκια*, Μ'ὅλους τοὺς ταραντινισμούς, ὁ Ρακόπουλος (Μέγας Ἄγνωστος) δὲν παρουσιάσιηκε γι' αὐτὸ τὸν ἀνακηρύσσοῦμε νικημένο. ΛΑΒΥΡΙΝΘΕ,ΚΟΛΟΜΒΕ,θέλετε νἄχουμε τζιριτζάντουλες; Τί τραβᾶμε κι' ἐμεῖς οἱ καναγαζῆδες!!! ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' — 1305)

Εὐχαριστῶντας ὅλους ποὺ μοῦ στείλανε Μ. Μ., εὐχαριστῶ ἰδιαίτερα τὴ Ματωμένη Δύση, Χαλικευτοπούλα γιὰ τὸ χαριτωμένο ἰδιάζον τετράδιό της, Γαλανὴ Σταυροφόραν, Μαυρούκαν (Κυπρίαν), Σανσελλώρ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπιθυμῶ ἕνα ὡραῖο c. p. Ρίτα, δέχεσθε ἀνταλλαγὴ c. p. ἢ Μ. Μ.; —*Ὀνειρο τῆς Κύπρου, Βάλσαμο Παυσίπονο.*

(ΚΒ' — 1306)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο 'ΑΝΙΚΗΤΟΣ,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

Τ*ιβέριος Γράκχος*: Εὐάγγελος Παρίσης, *Λάβαρον τοῦ 21*: Σπυρ. Ψυχογιός, *Ρολάνδος ὁ Δυνατός*: Κ. Ῥάπτης, Ἄσσαφά: Νικολόπουλος, Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακίων: Βουρδουμπάκη, Κάστωρ: Πλάτων, Γριφοφτιάσης: Σωτηρόπουλος, Μικρὰ Μάγισσα: Λιαπάκη, Νέμος: Ἀλπαντάκης; Τρελλὸ Ναυτόπουλο: Περάλης,Λευτερωμένη Πατρίδα: Λέπας, Ροδοδάκτυλη Αὐγούλα: Κυριακίδου, Ἐρρίκος: Ταρουδάκις. Ἱππότης τῆς Σελήνης: *Κοκκινάκις*; Δοξασμένο Σαραντάπορο: Κωνσταντινίδης, Ἀλλιέ: Μαμαλάκη, Κυματῶδης Εὔριπος: Ἐυδίας, Δοξασμένο Κρητικοπουλο: Μηλιδάκης, Παιδὶ τοῦ Πολέμου: Κουκουριτάκης, Ἔγγονος τοῦ Καναρῆ: Χατζηκυριακος, Λαβωμένος Κλέφτης: Καστρινογιάννης, Φαρέτρα: Σιγούρου, Χρυσοποικίλτον Στέμμα: Σαπήρας, Κρητικὸ Προσκοπάκι: Δανδαράκης, Πονεμένη Ψυχή: Ἀγάθος, Μελαχροινὴ Νεάνις: Κώτσου, Πληγωμένη Καρδιά: Μπίτσου, Μέμφις: Ἀλεξοῦ, Ψηλορείτης: Καπετανάκης, Ταγγό: Γ. Τσιρογιάννης, Νιόβη: Μεμαρίδου, Ἀκιλλας: Ν. Τσιρογιάννης.

Μεταβολαί: Παρητήθη τοῦ συλλόγου ὁ Κεραυνοβόλος Ἱππότης.

(ΚΒ' — 1307)

Α*ποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου* ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ: Βραβεῖον Α': Κόμης τῆς Φλάνδρας. Β'. Ὑπνοβάτης. Στοὺς λοιποὺς στέλλω ἀπὸ μίαν σειράν.

ΓΑΪΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(ΚΒ' — 1308)

ΓΑΪΕ ΓΡΑΚΧΕ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΠΠΕΑ, ΚΑΡΛΟΤΓΑ, ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ, ΤΡΙΑΤΑΦΥΛΕΝΙΑ, ΑΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, ΚΟΛΟΜΒΕ, ΦΛΟΚΚΕ *καὶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, σᾶς ζητῶ τὴν ὑποστήριξί σας στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα.* —*ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ*

(ΚΒ' — 1309)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

(ΚΒ' — 1310)

Ἰδανισμέ, Ἰνές, Ἀρχιδιάβολε, Ἄρατε, Τριανταφυλλένια,Κοκκινοσκουφίτσα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; *Τριφύλλι*

(ΚΒ' — 1311)

Ἀρχηγὲ τῆς Φυλῆς, Γάϊε Γράκχε, ἡ Διάπλασις μοῦδωσε δίκηο. Κάθε σχόλιο περιττό. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΒ' — 1312)

Ἱδρύθηκε Σύλλογος «ΦΡΕΔΟΣ ΔΥΡΜΠΑΝ». *Σκοποί*: 1) Διάδοσις Διαπλάσεως. 2) Πόλεμος ἐναντίον «Μαύρης Μάσκας». Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Δ/σις: Ζωχιὸν (Διὰ Ἰουλιανόν), Βασιλείου Μακεδόνος 1, Ἀθήνας. Φρέδε, «Μυστηριώδεις Ἀνιχευται» καὶ λοιποὶ σύμμαχοι, γράψατε εἰς ἀνωτέρω Δ/σιν.

Ὁ Πρόεδρος ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Ἀρχαιρεσίαι προσεχῶς)

(ΚΒ' — 1313)

Ἐπροβάλλοντας στὸ Διαπλασιακὸ κοινό, τὸ χαιρετῶ φιλικά. ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΒ' — 1314)

Τ*ιτάνια*, ἂν σοῦ ζητοῦσα συγγνώμην θὰ μοῦ τὴν ἀρνιῶσουνα; ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 1315)

Σύλλογοι «Ἀπόλλων» «Αὐτοκρατορία», «Ἀνίκητε» κ.τ.λ. νὰ χαίρεστε τοὺς σκοποὺς σας. Κικὴ, Τριανταφυλλένια, ἀνταλάσσουμε Μ Μ.; —*Ἀλίκη, Τζούλια*

(ΚΒ' — 1316)

Μ*υστηριώδη Ἱππέα*, εἶσαι μικρὸς ἀκόμη διὰ νὰ ἀναπαλύψῃς ἕνα μέλος τῆς ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ μας. Ἐπιμένεις; Πρόσεχε. Στοιχηματίζουμε καὶ συναντώμεθα,ἂν θέλεις, στὴ Διάπλαση. ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΝΕΦΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 10*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 10,70* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 11,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1921) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄραφος *δρ. 40* καὶ ραμμένος *δρ. 43*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. *1*, ὁ ἄραφος καὶ *δρ.2,70* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 3*,—εἴτε ἄραφος εἴτε ραμμένος.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Ἀθῆναι